

Andra söndagen efter Epifanía

Herren kommer till sitt tempel

Jes 12:2-6; Kol 3:12-17; Luk 2:25-38; Ps. 100

I Guds; Faderns och Sonens och den Helige Andes namn.

Älskade vänner. (Lägg nu undan allt ni har för händerna och lyssna, för) Vi skall idag tala om något som kan vara mycket känsligt och svårt. Det handlar om hur jag som människa och person förhåller mig till allt det som nu under Epifanía uppenbaras och utvecklas. Vi kommer, dels av tidsskäl, dels av andra och uppenbara, inte att få alla svar här och nu – men avsikten är att beröra det som måste ske inom var och en av oss. Och detta görs med vetskap om sakens inneboende sprängkraft.

Frågan är, frankt uttalad: Är det möjligt att vara lite lagom kristen?

Vi har de senaste söndagarna i Epifanía talat om Guds avsikt med att låta sig födas som människa; om att den avsikten är att vi, förlåtna, skall förändras och bli lika Honom. Vi har talat om att denna förändring; omvändelsen, syftar till den fullkomning och den gemenskap med Fadern som vi är utlovade. Vi har fått konstaterat att ett första steg på den vägen är att *se* och *lyssna*.

Det är alltså här inte fråga om ett kollektivt skeende; inga omröstningar eller allmänna val föregår några beslut. Detta är personligt. Och ändå handlar detta fullt ut om relation: i första hand relationen mellan dig och Treenig Gud och därmed också relationen mellan dig och alla andra.

Vi har de senaste söndagarna talat om att se och höra. Se, i bemärkelsen förstå och lyssna som både höra och lyda. Vi har också konstaterat att detta inte är lätt och att det heller aldrig utlovades en lätt väg. Detta bekräftas, igen, i Evangeliet då vi idag hör hur Simeon säger till Jesu moder Maria ”Se, han är satt till [att vara] ett tecken som väcker motstånd”¹

Här kan det vara på sin plats att påminna oss om att Jesu lärjungar inte hittade på uppståndelsen från det döda för att själva vilja hånas, förföljas – ja till och med gå i döden, utan de berättar om detta för att det är sant!

Näväl, Simeon som hade väntat mycket länge – det berättas att han var över två hundra år då Jesus bars in i templet – fick till slut ta emot Frälsaren så som profeterna hade sagt. Herren kom till sitt tempel och Simeon såg och kunde sedan släppa taget.

Och ingången idag var Psalm 100: ”Ropa till Herren, hela jorden! Tjåna Herren med glädje, kom inför hans ansikte med jubelrop! Tänk på att Herren är Gud. Han har gjort oss och inte vi själva, till sitt folk och får i sin hjord. Gå in i hans portar med tacksägelse, i hans gårdar med lovsång.

¹ Luk 2:34b

Tacka honom, lova hans namn, för Herren är god. Ewig är hans nåd, från släkte till släkte varar hans trofasthet.”²

Psalmen innehåller en strof som särskilt kan hjälpa den som vill lyssna; en strof som ger en bottenplatta att bygga seende och förståelse på. Det är ”Han har gjort oss och inte vi själva.” Vi är alltså skapade av Han som *vill* att vi skall finnas. Han har alltså ett syfte med att vi, Du, finns. Och den dag vi väljer att utifrån den insikten lyssna efter vad det är vår himmelske Fader vill med oss, med Dig, då öppnar vi oss för det heliga och kan börja vandringen på den nya vägen.

Och detta är en del i det obekväma: att vi väljer; accepterar och omfamnar det vi ber i Herrens bön: inte efter vår vilja, Herre, men efter din: Ske din vilja, så som i himmelen så ock på jorden...

Simeon väntade på att Herren skulle komma till sitt tempel. Idag väntar många på att Jesus skall komma till det tempel som har rests till Guds avbild, nämligen Du. ”Eller vet ni inte att er kropp är ett tempel för den helige Ande som bor i er och som ni har fått av Gud? Ni tillhör inte er själva, 20 ni är köpta till ett högt pris. Ära då Gud med er kropp!”³

Lyssnande och seende förutsätter stillhet. Men ibland undrar man om människan jäktar och ständigt väljer att utsätter sig för brus och intryck för att slippa se och höra. Den dag vi stillar oss händer det: då blir det möjligt att höra. (Då kan vi släppa taget.)

Därför; bli inte förvånad den dag Han kommer. Bli inte rädd den dag Han tilltalar dig. För Han är satt till upprättelse för många. Också för Dig. Den dag skall han inte längre vara ett motstånd för dig, men en dörr; en väg hem.

Vi läser igen: ”Hans far och mor förundrades över det som sades om honom. Och Simeon välsignade dem och sade till hans mor Maria: ’Se, han är satt till fall och upprättelse för många i Israel, och till att vara ett tecken som väcker motstånd. Också genom din själ ska det gå ett svärd. Så ska många hjärtans tankar uppenbaras.’”

Men det här med ett tecken som väcker motstånd kan också vändas på och ses som att vi bygger motståndskraft inför sådant som vill bryta ner oss; som vill att vi inte lyssnar. Många hjärtans tankar skall väckas.

Så den dag jag väljer att lyssna; den dag allt börjar vecklas ut i mitt hjärta, den dagen då jag vet att jag måste gå med Kristus; antingen det eller dö, då finns ingen återvändo. Kan jag då vara följare och lärjunge lite grand? Blir då lärjungaskapet äkta? Vem är det då jag lurar?

Den helige aposteln skriver i episteln att ”allt vad ni gör i ord eller handling, gör det i Herren Jesu namn och tacka Gud Fadern genom honom.”⁴

Älskade vänner, jag slutar här. Men var förvissade om att ni aldrig utlämnas i ensamhet. Varken som människor eller med era frågor och funderingar. Du är aldrig ensam, för har du börjat se och höra, så vet du att: så ses du och hör du till. Du ingår (!) ty från släkte till släkte varar Hans trofasthet.

² Ps. 100

³ 1. Kor 6:19

⁴ Kol 3:17